

Zbughi o făcea pe mama lui să fie tare îngrijorată.
Mereu pleca de acasă de unul singur ca să caute iepuri.



— De ce nu poți să stai cuminte și să te joci cu ceilalți?
l-a certat mama. Vrei să te prindă vânătorii de vulpi, așa
cum a pățit tatăl tău?

— Scuze, mama! a spus Zbughi, dar un minut mai
târziu era iarăși pe coclauri.

În scurtă vreme, mama devenise atât de îngrijorată, încât într-o seară le-a spus puilor:

— O să ne mutăm la oraș.

— Ce e ăla oraș? a întrebat Zbughi.

— E un loc drăguț unde nu există vânători, a răspuns mama. Am trăit acolo înainte să îl întâlnesc pe tatăl vostru.

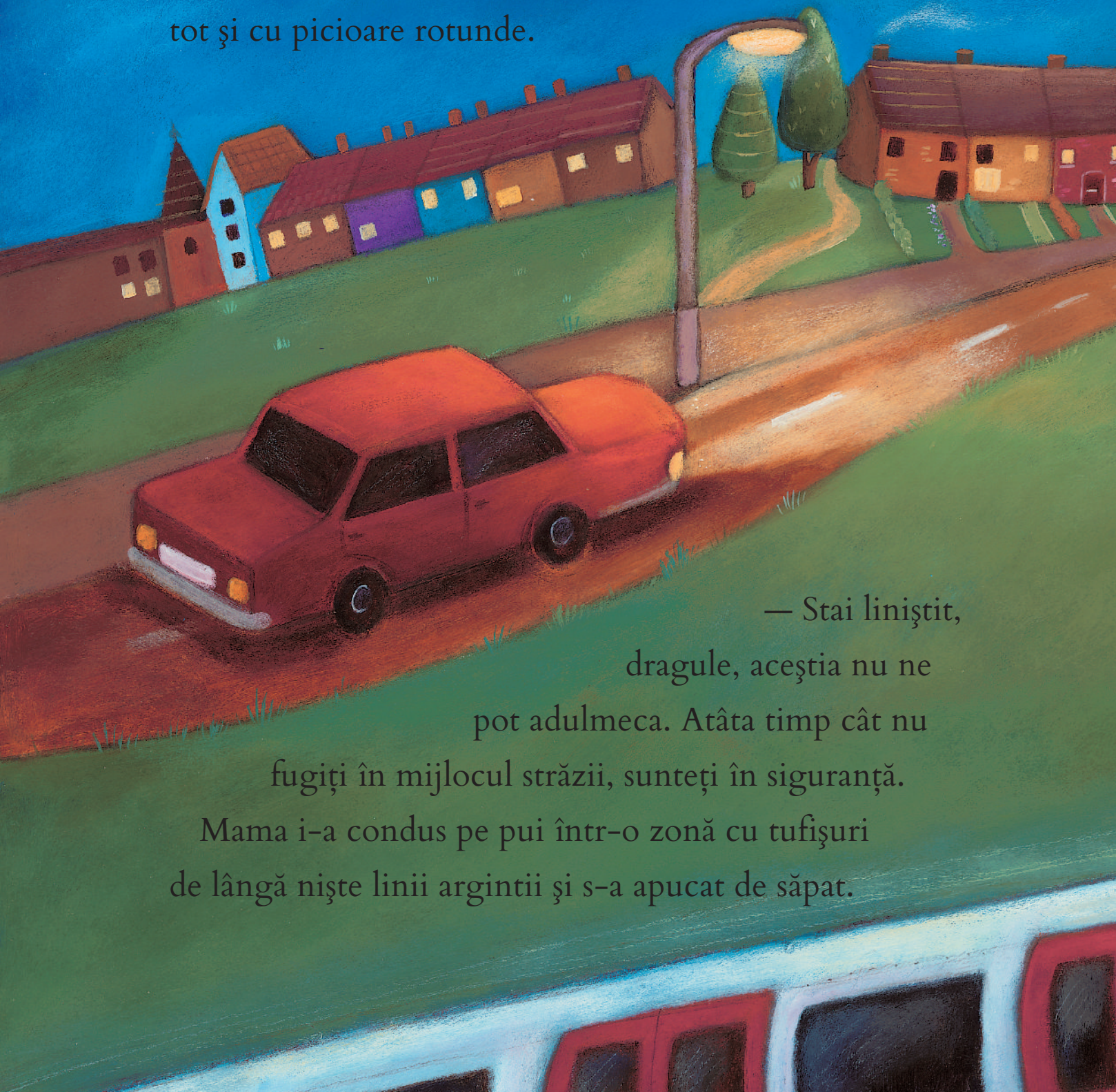


— Orașul ăsta are iepuri? s-a interesat Zbughi.

— N-o să avem nevoie de iepuri. Există o grămadă de mâncare în oraș, a spus mama.

Așa că în noaptea aceea puii au urmat-o pe mama în oraș. Dar când au ajuns acolo, Zbughi se simțea speriat.

— Ai greșit, mama! Există vânători aici! Unii mari de tot și cu picioare rotunde.



— Stai liniștit, dragule, aceștia nu ne pot adulmeca. Atâta timp cât nu fugiți în mijlocul străzii, sunteți în siguranță. Mama i-a condus pe pui într-o zonă cu tufișuri de lângă niște linii argintii și s-a apucat de săpat.

Însă chiar atunci un monstru enorm șerpuitor s-a îndreptat vâjâind spre ei.

— Ajutor! Încă un vânător! a țipat Zbughi.

— Nici ăștia nu ne pot adulmeca, a spus mama, iar monstrul a trecut huruind pe lângă ei, urmând liniile argintii.

Așa că acum
Zbughi și familia lui
erau vulpi de oraș.
Noua lor căsuță se chema

*Vizuina nouă
La tufișuri
La șinele de tren
La oraș.*

